

mijmering / allermooist

Mij wordt weleens gevraagd van welke muziek ik het meeste houd. Antwoord: dat wisselt van dag tot dag. Hoor ik een strijkkwartet van Beethoven, dan denk ik 'dit is toch het allermooist'. Bij het vioolconcert van Sibelius overkomt me hetzelfde; en luister ik een lied van Schumann, dan gaat dáár mijn hele hart naar uit. Afgelopen donderdag hield ik met stip het meest van de Engelse renaissance koormuziek, subliem gezongen door de King's Singers. De uitvoering telt zwaar mee in de waardering.

Die jongens hebben me nog nooit teleurgesteld. Ik heb ze vaak live gehoord en ondanks het feit dat er door de jaren heen zangers gingen en kwamen, voldoen ze steeds weer aan mijn torenhoge verwachtingen. Ik hou veel van ze. Van hun stemmen, hun toewijding, verfijning, nuance, timing en humor.

Die donderdag heb ik ze mijn liefde verklaard. 'Ga nou even met ze praten, ze lopen hier los rond', zei mijn wederhelft, die na het concert al drie keer als een ware groupie door de foyer van het Eindhovense Muziekgebouw was geslopen. Ik ben daar niet zo van, van die napraatjes met musici, maar voor één van de loslopende King's Singers ben ik gezwicht. Bariton Christopher Bruerton stond me tien minuten lang bijzonder vriendelijk te woord en bedankte me oprecht voor mijn waardering. Ik genoot ervan en nam me voor dit vaker te doen.

Dus zocht ik twee dagen later tijdens het Internationaal Vocalistenconcours in Den Bosch, een momentje met de bas Robert Holl en zei hem dat ik van hem hield. Al jaren, om alle mooie Schubert- en Schumannliederen die hij de wereld met hart en ziel heeft geschonken. De zanger - een beer van een man met alleen al een spreekstem als een misthoorn - keek me in eerste instantie wat terughoudend aan, na mijn liefdesverklaring verzachtte zijn blik. We begrepen elkaar in onze liefde voor de schoonheid van het Duitse Lied. De liefde is wellicht niet in dezelfde mate wederzijds, maar dat doet er niet toe, mijn liefde is groot genoeg voor twee.